

Sygn. akt: III C 934/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie w III Wydziale Cywilnym w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Szymon Stępień

Protokolant: Patrycja Frątczak

po rozpoznaniu w dniu 29 października 2015 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa A. U.

przeciwko Towarzystwu (...) w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powódki A. U. kwotę 1.600 zł (tysiąc sześćset złotych) z odsetkami ustawowymi od tej kwoty od dnia 27 listopada 2011 roku do dnia zapłaty;

II. zasądza od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz powódki A. U. kwotę 647 zł (sześćset czterdzieści siedem złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu;

III. nakazuje pobrać od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie kwotę 522,40 zł (pięćset dwadzieścia dwa złote czterdzieści groszy) tytułem nieuiszczonych wydatków.

Sygn. akt III 934/14

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 5 listopada 2015 roku

wydanego w postępowaniu zwykłym

Pozwem z dnia 7 października 2013 roku powódka A. U. zażądała zasądzenia od pozwanego Towarzystwa (...) w W. na swoją rzecz kwoty 1.600 złotych wraz z odsetkami oraz rozstrzygnięcia o kosztach procesu.

W uzasadnieniu podała, że dnia 26 października 2011 roku doszło do uszkodzenia należącego do niej pojazdu marki A. o nr rej. (...). Wartość szkody wyniosła 8.318,21 złotych, przy czym pozwany zapłacił na jej rzecz kwotę 4.178,02 złotych brutto. Wskazała, że na skutek zaniżenia odszkodowania zleciła rzeczoznawcy sporządzenie wyceny kosztów naprawy, za co poniosła dodatkowo koszt w wysokości 307,50 złotych.

Nakazem zapłaty z dnia 26 lutego 2014 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie orzekł o obowiązku zapłacenia przez pozwanego na rzecz powódki 1.600 złotych z odsetkami i kosztami procesu.

Powyższemu nakazowi zapłaty pozwany sprzeciwił się, zaskarżając go w całości, co doprowadziło do utratę jego mocy. W sprzeciwie zażądał oddalenia powództwa w całości i podniósł, że szkoda w majątku powódki została zlikwidowana w całości.

W toku procesu strony podtrzymały dotychczasowe twierdzenia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Powódka A. U. zawarła z pozwanym Towarzystwem (...) w W. umowę ubezpieczenia autocasco pojazdu marki A. (...) o nr rej. (...) w okresie od 29 kwietnia 2011 roku do dnia 28 kwietnia 2012 roku.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- polisa, k. 13;
- ogólne warunki ubezpieczenia, k. 14-23;

Dnia 26 października 2011 roku doszło do uszkodzenia tego pojazdu w zakresie drzwi tylnych, nakładki zderzaka tylnego, ściany bocznej prawej. Koszt usunięcia tych uszkodzeń wynosił 5.071,47 złotych netto i 6.237,91 złotych brutto.

Dowód:

- opinia biegłego, k. 97-110;

Pozwany wypłacił na rzecz powódki kwotę 3.909,08 złotych brutto z tytułu likwidacji szkody z dnia 26 października 2011 roku.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- kosztorys, k. 24-25;

Powódka zleciła rzeczoznawcy samochodowemu M. W. sporządzenie kalkulacji naprawy. Rzeczoznawca sporządził kalkulację, w której obliczył koszt naprawy pojazdu na 8.318,21 złotych brutto. Z tytułu sporządzenia ekspertyzy powódka zapłaciła rzeczoznawcy kwotę 307,50 złotych.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- kalkulacja naprawy, k. 26-31;
- faktura VAT, k. 32;

Pismem z dnia 9 stycznia 2012 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 4.409,13 złotych tytułem pełnego odszkodowania wraz z poniesionymi kosztami ekspertyzy.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- pismo z dnia 9.01.2012 r., k. 34-35;
- pełnomocnictwo, k. 33;

Pismem z dnia 21 marca 2012 roku pozwany przyznał powódce dopłatę do odszkodowania w wysokości 268,94 złotych i kwotę taką jej wypłacił.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- pismo z dnia 21.03.2012 r., k. 37;

Pismem z dnia 4 czerwca 2012 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 3.037,95 złotych tytułem pełnego odszkodowania. Pozwany odmówił zapłaty.

Okoliczność bezsporna, a nadto:

- pismo z dnia 4.06.2012 r., k. 38-41;
- pismo z dnia 24.07.2012 r., k. 42;

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo okazało się uzasadnione.

Podstawę żądania stanowiła dyspozycja wynikająca z art. 805 § 1 i 2 pkt 2) k.c., zgodnie z którym przez umowę ubezpieczenia zakład ubezpieczeń zobowiązuje się spełnić określone świadczenie w razie zajścia przewidzianego w umowie wypadku, a ubezpieczający zobowiązuje się zapłacić składkę. Świadczenie zakładu ubezpieczeń polega w szczególności na zapłacie określonego odszkodowania za szkodę powstałą wskutek przewidzianego w umowie wypadku.

Mając na uwadze powyższe okoliczności powódka winna była wykazać, że przysługuje jej wierzytelność wobec pozwanego, a także to, że nastąpił wypadek, który ze strony pozwanego rodził obowiązek zapłaty na jego rzecz odszkodowania, a także wysokość szkody.

W ocenie sądu powód okoliczności tece wykazał w całości.

Bezsporne było to, że strony łączyła umowa ubezpieczenia auto-casco pojazdu marki A. o nr rej. (...) w okresie od 29 kwietnia 2011 roku do dnia 28 kwietnia 2012 roku. Nadto okoliczność ta wynika z polisy oraz ogólnych warunków ubezpieczenia. Z § 5 ogólnych warunków ubezpieczenia wynika, że ubezpieczenie to obejmowało szkody będące następstwem uszkodzenia, zniszczenia albo utraty: pojazdu, trwale zamontowanych części pojazdu i jego wyposażenia. Poza sporem pozostawało także to, że dnia 26 października 2011 roku doszło do uszkodzenia pojazdu. Z opinii biegłego wynikało, że uszkodzenie obejmowało drzwi tylne, nakładkę zderzaka tylnego oraz ścianę boczną prawą. Z opinii tej wynikało również, że koszt usunięcia uszkodzeń wynosił 5.071,47 złotych netto i 6.237,91 złotych brutto. W ocenie sądu opinia ta była jasna oraz logiczna. Co prawda pozwany kwestionował ją w zakresie ustalonych przez biegłego stawek pracy naprawczej, jednak biegły ustalenia swoje oparł na badaniu rynku przeprowadzonym przez Stowarzyszenie (...). Pozwany nie przedstawił żadnego dowodu, z którego wynikałoby, że opracowanie to nie było zgodne ze stanem rzeczywistym, jak również nie przedstawił żadnego dowodu na to, że koszt roboczogodziny był niższy.

Bezsporne było to, że z tytułu likwidacji szkody pozwany wypłacił powódce odszkodowanie w łącznej wysokości 4.178,02 złotych. Kwota ta została przyznana przez powódkę, a zatem nie wymagała dowodu.

Powódka wykazała również, że poniosła wydatek w postaci zapłaty za przeprowadzenie ekspertyzy przez rzeczoznawcę w wysokości 307,50 złotych. Z żadnego dowodu nie wynika, by powódka dysponowała wiedzą fachową, pozwalającą na ocenę prawidłowości sporządzonego przez pozwanego kosztorysu. Ponadto, jak się okazało, koszt przywrócenia pojazdu do stanu pierwotnego był wyższy niż wskazywał pozwany. W takim stanie rzeczy powierzenie biegłemu sporządzenie ekspertyzy należało uznać za zasadne, a zatem wartość odszkodowania winna być powiększona o wydatki na sporządzenie ekspertyzy. Wysokość wynagrodzenia rzeczoznawcy nie była kwestionowana, a nadto wynika z przedstawionego przez powoda paragonu, którego pozwany nie kwestionował. W takim stanie rzeczy łączna wysokość roszczenia powódki wyniosła 2.367,39 złotych, z czego powódka żądała kwoty 1.600 złotych.

Mając na uwadze powyższego okoliczności powództwo należało uwzględnić, zasądzając od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.600 złotych, o czym sąd orzekł jak w pkt I sentencji. O roszczeniu odsetkowym orzeczono odpowiednio do treści art. 481 § 1 k.c. Zgodnie z treścią art. 817 § 1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Bezsporne było to, że

powódka zawiadomiła pozwanego o wypadku nie później niż dnia 27 października 2011 roku. W takim stanie rzeczy pozwana winna była spełnić swoje świadczenie do 26 listopada 2011 roku. Wobec tego roszczenie odsetkowe za okres od 27 listopada 2011 roku było w pełni zasadne.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z treścią art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Na poniesione przez powoda koszty procesu składały się: opłata sądowa w wysokości 30 złotych, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 600 złotych, opłata skarbową od udzielonego pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych. W takim stanie rzeczy orzeczono jak w pkt II sentencji.

W zakresie nieuiszczonych w procesie wydatków przekraczających uiszczoną przez pozwanego zaliczkę orzeczono jak w pkt III sentencji. Koszt sporządzenia opinii wyniósł 1.022,40 złotych, a zatem pozwany winien ponieść na rzecz Skarbu Państwa kwotę 522,40 złotych.